A°. 1839. N°. 94.

ZONDAG DEN 24sten NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 27 September 1839.)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, *6 Augustus.*

De *Engelsche* dagbladen bevatten nieuwe bijzonderheden betreffende het gebeurde te Canton.

Volgens de *Times* en den *Morning Herald* waren, op bevel van eenen uit Pekin gekomen kommissaris, al de te Canton gevestigde Engelsche kooplieden in hechtenis genomen en hunne pakhuizen verzegeld, terwijl men hun verklaarde dat zij niet in vrijheid gesteld zouden worden dan tegen overgifte van al de opium welke zij mogten bezitten, (men weet dat de opium onder doodstraf in het hemelsche rijk verboden is). Al de in hechtenis genomene personen werden op brood en water gehouden. Zelfs de kapitein Elliot, Engelsch opper-intendant te Canton, werd van dien maatregel niet uitgezonderd, en dienvolgens zou hij de kooplieden bevolen hebben, al hunne opium af te geven. Daarop werden twintig duizend kisten afgegeven, zijnde voor eene waarde van twee millioen (de brief zegt niet of hier van ponden sterl. dan wel van dollars sprake is).

Er is nog eene andere correspondentie ontvangen, meldende dat de kapt. Elliot en de Engelsche kooplieden weder op vrije voeten gesteld waren geworden, doch dat men al de opium behouden had. Deze berigten hebben aan de Londensche beurs eene rijzing in de Theeprijzen gebragt, omdat de meeste Engelsche schepen met ballast naar Canton vertrokken waren.

ROERMONDE, *15 September.*

De destitutien van onderscheidene ambtenaren in het onder het wettig gezag des Konings teruggekeerde gedeelte van het Groothertogdom Luxemburg, waar van de Belgische couranten onlangs gewag maakten, hebben in geheel Limburg den diepsten indruk gemaakt. Hier toch zijn al de ambtenaren, welke onder het Belgische gouvernement geplaatst waren, en die niet verkozen hebben te vertrekken, ook slechts aanvankelijk in hunne posten gebleven; en ofschoon men van dezelve den eed van getrouwheid gevorderd heeft, en zij daardoor in Belgie alle aanspraak op plaatsing verloren hebben, vreest men dat bij eene definitieve regeling van het Limburgsch bestuur eenige derzelve, althans de niet inboorlingen, ter zijde zullen worden gesteld, om voor meer begunstigde plaats te maken. Deze vrees zal niet eerder uit den weg geruimd zijd, dan wanneer het rampzalig *voorloopige,* waarin Limburg steeds verkeert, zal ophouden. Wil men eenige gewoonlijk wel onderrigte personen gelooven, dan moeten H. H. E. E. de kommissarissen op hun rondreizen, alomme daar omtrent vertogen hebben ontvangen, en de geruststellende verzekering hebben gegeven, dat alles spoedig en zoo veel mogelijk naar het algemeen verlangen, geregeld zal worden.

De plaatsen die in de regtbank vacant zijn, blijven naar het schijnt onvervuld; men verzekert, dat zich meer dan honderd solicitanten hebben opgedaan, om met dezelve te worden begunstigd, doch dat het gouvernement de Nederlandsche wetgeving en regterlijke organisatie met 1°. Januarij ook in Limburg willende invoeren, dan eerst die benoemingen zal doen; onder de tegenwoordige omstandigheden en bij het aanwezen van zoo vele wetten en verordeningen van verschillenden oorsprong zoude dit voorzeker het verkieslijkste zijn.

BELGIE.

ANTWERPEN, *30 September.*

In het *Journal d'Anvers* leest men als volgt:

In eenen Zaturdag door ons overgenomen brief uit 's Hage verwijt het *Handelsblad* aan de Belgische regering, dat zij de uitvoering der hoofdbepaling van het vredestractaat, te weten die van de betaling der vervallen interest termijnen wegens ons aandeel in de schuld, onder niets beteekenende voorwendsels, vertraagt. De *Independant* vermeent met een enkel woord het Hollandsche nieuwsblad te kunnen beantwoorden. Heeft Holland, vraagt hij, van zijnen kant niets te verrigten met betrekking tot de getrouwe uitvoering van het traktaat? Wij zouden dat land verscheiden punten kunnen aanwijzen, waaromtrent Belgie reeds voldoening had behooren te erlangen. Het bewijs, dat de Hollandsche regering zelve zeer goed gevoelt, dat de vertraging in de betaling van het eerste halfjaar der schuld niet dan regtmatig is, is, dat zij, voor zoo verre wij weten, Belgie nie heeft gesommeerd om zulks te doen. En hoe zou het zulks hebben kunnen doen? daar men zich nog niet heeft verstaan nopens de wijze van betaling, en daar deze aangelegenheid waarschijnlijk het onderwerp uitmaakt van de beraadslagingen der gemengde kommissie te Utrecht.

DUITSCHE POST.

ZURICH, *6 September.*

Des avonds. In mijnen vorigen brief konde ik de gebeurtenissen slechts stuksgewijze verhalen zoo als zij onder onze oogen plaats grepen; thans is de rust hersteld en men kan den omvang des gevechts beter overzien. De provisionele regering heeft bezit genomen van het raadhuis, de vlag doen uitsteken en bekend maken, dat zij tegen Maandag den grooten raad zal bijeen roepen, die echter niets anders heeft te doen dan een verslag aan te hooren, zich vervolgens te ontbinden en plaats te maken voor eenen nieuwen, die binnen 3 maal 24 uren zal moeten zijn gekozen. Het vertrouwen is teruggekeerd, het leven in de stad gaat wederom zijnen gang, echter blijft een gedeelte gewapende manschappen in de stad, dewijl het niet onmogelijk is, dat de gevallen partij, zoo verstrooid zij ook onder het volk moge wezen, eene poging beproeve ter herwinning van het verlorene; ten minste men verhaalt, dat de gezanten van enkele kantons, wier stelsel aan het heden verworpene gelijk is, bijv. Bern, Lucern en St. Gall troepen willen ontbinden. Men zal aan den tijd moeten overlaten of dit meer dan een gerucht zij. Van de beradenheid der betrokkenen mag men verwachten, dat zij eenen maatregel zullen nalaten, die weinig goeds en veel onheil kan stichten. Het is moeijelijk om uit de warreling van geruchten de waarheid te voorschijn te halen; de volgende dagen zullen veel aan het daglicht brengen. Het is eene daadzaak, dat de regering geheel radeloos was en lang voor hare aftreding inderdaad niet meer bestond. Terstond na den strijd verlieten de linietroepen, op last van de besluitelooze regering, hunne posten en de kazerne en verstrooiden zich, hetgeen uit hoofde van hun gering aantal dan ook het beste was. De stedelijke militie nam het tuighuis in hare bewaring. Uit het groote logement Baur, nabij het postkantoor, zijn heden ochtend al de bewoners met diligences en stoomboot afgereisd, vermits niemand lust had een zoo ernstig voorval bij te wonen.

ADVERTISSEMENTEN.

De koop-conditien liggen ter *visie* ten huize van voornoemden Vendumeester, en kan hetzelve Gebouw door een ieder bezigtigd worden.

Paramaribo den 23 November 1839.

H. C. J. SLENGARDE qq.

(40801) De Weduwe J. H. IM THURN, geb. KLINT, verzoekt om niets hoegenaamd op haren naam te leveren, zonder een door haar eigenhandig onderteekend *requisit;* zullende anders geen betaling gepresteerd worden.

Paramaribo den 21 November 1839.

J. L. GELLÉE

(40804) Heeft per de laatst gearriveerde Schepen ontvangen en biedt te koop aan: BOTER, Aardappelen, Zoetemelksche-Komijne en Edammer Kazen, Hammen, Rook- en Pekelspek in kwart tonnen, Worst, Saucijsjes, Rolpens en Karbonade, ingelegde Zuurkool in heele ankers, dito Andijvie in kwart dito, *extra nieuwe Hollandsche* HARING, groene en graauw Erwten in zakjes, BANKET, BITTER KOEKJES en diverse SUIKERGOED, diverse AARDEWERK in korven. Holl. LIKEUREN, JENEVER, extra ROODE WIJN in kisten en in oxhoofden.

Nog in Voorraad:

Steenen, Kalk en Cement.

Paramaribo den 19 November 1839.

(38405) Breede 14 voets Suikervaten *HOEPELS, ZOUT* in Blomvaten en ledige *HALVE LEGGERS;* — te bekomen bij

N. BOX & Co.

Mengelwerk.

De Jonker en de Leeuw.

EENE LEGENDE UIT DE *BETUWE.*

Nog schuilt er langs den Rhijnstroom menige legende, die, wanneer zij uit den mond van den landman werd opgeteekend, menig dichter zoude aansporen zijne verhevene kunst aan dezelve te wagen, menig romanschrijver zoude opwekken, haar in sierlijken stijl, in eene rijke intrigue in te vlechten.

Zoo was ik in dezen zomer in het dorp *Eck en Wiel;* terwijl ik met den landman betreurde, dat ook dit prachtige slot, nu eerlang ter slooping overgegeven, niets dan den naam zijner vroegere schoonheid zoude blijven behouden, kwam er menig gesprek over de vroegere bewoners van hetzelve te berde. Onder deze was er een uit de grijste oudheid, maar zoo treffend, dat ik het wel de moeite waardig achtte, om een meer opzettelijk onderzoek naar de geschiedenis te doen, die nog met zooveel belangstelling onder het volk verhaald wordt, en waaraan niemand twijfelt dat zij niet eenmaal waarlijk zoude voorgevallen zijn. Ik ging daarom menige woning in het mij bekende dorpje binnen, en zoowel het oude moedertje op hare kruk, als het kind met zijne pop, zoowel de grijze schoolleeraar, wiens vervaarlijke basstem heinde en ver beroemd is, als de rijke boer, die zich zoo vrij en zoo gelukkig als een koning op zijn erf bevindt, — allen wisten, met weinige afwijkingen, mij het verhaal te doen, dat de lezer in de volgende trekken naar het leven geschetst weder zal vinden.

Eens woonden er op het huis *Eck en Wiel*, dat men van den Rhijnstroom zoo statig tusschen het geboomte door ziet verrijzen, twee freules van hooge geboorte, en niet mindere ingenomenheid met hare voorvaderlijke wapenschilden en haren rijk uitgebreiden stamboom.

Het was alles onedel, wat niet, als zij, een zuiver bloed van vier kwartieren naar elke zijde der wederzijdsche grootvaderlijke takken konde aanwijzen; zoodat èn grootvader èn grootmoeder van vader en moederszijde vier huwelijken, zoo rein van adel, als wij van burgerlijk bloed, moesten kunnen toonen, om, even als zij, te kunnen roemen op een geslacht, dat zoo zuiver was als er immer op Gelderschen bodem een gevonden werd.

Zij hadden een broeder die er anders over dacht. Jonker G o d e r t scheen zoover van den stamboom afgevallen te zijn, als hij weinig lust had denzelven te bestuderen. Hij was het liefst dáár, waar de blijde jeugd zich verzamelt, en ofschoon dan ook met den eernaam van Jonker bestempelt, was de kleine knaap uit de hut eens arbeiders, zoo goed zijn makker en vriend, als de zoon van den naburigen ridder. Het stak zijne zusters wel geweldig, maar zij konden den ontembaren knaap zoo min tot andere gedachten brengen, als hij zeker was, elk moedig ros, hoe fier dan ook, te kunnen temmen.

Zoo groeide hij op, en grooter geworden zijnde, bleef Jonker G o d e r t de lieveling des volks. Hij zag geen grijsaard bij zijne spade gekromd, tot wien hij niet sprak. »Geef hier, arme man, uwe schup, en zet u wat ter neder; ik zal voor u wel een poos werken." Hij zag geen bouwer achter den ploeg, dien het werk door ziekte te lang viel, wien hij de teugels niet ontnam, om hem van zijnen vermoejenden arbeid te ontlasten.

Dat was te erg voor het zusteren-paar. »Dat moeten wij keeren" zeiden zij, en na lang gepeins over en weer, werd er ten laatste besloten, den jonker ter zee te zenden; daar zoude hij zijn graf in de golven vinden, of als een edelman terugkeeren.

Jonker G o d e r t wilde de wereld wel eens zien. Zijn hart was te groot voor het kleine *Eck*, en groote eere scheen hij er nimmer in gevonden te hebben, wat hazen te kunnen dood schieten. Neen! dan wilde hij liever volken beoorlogen, met leeuw en tijger kampen, dat dacht hem beter werk voor zijnen geoefenden arm. Hij omgordde zich met het zwaard, en begaf zich zoo gewillig te scheep, als zijne zusters hem gaarne zagen vertrekken.

Het schip zeilde uit. Het schip kwam niet weder. Jaren verliepen er, en Jonker G o d e r t werd vergeten. Zijne zusters treurden over niets meer, dan dat zij geene zekere mare van zijnen dood hadden. En, onderwijl zij misschien bezig waren het erfgoed in hunnen geest te verdeelen, daar treedt op het onverwachts, een vreemdeling aan de slotpoort, arm en bijna naakt, en begroeid met haar als een wilde man.

»Ik ben Jonker G o d e r t uw broeder, riep hij; mijne zusters, doet open de poort, laat neder de ophaalbrug;" maar wat hij smeekte, en hoe hij dreigde, zijne zusters lieten den gast, die zoo onwelkom was, als hij huisvesting en kleeding hoogelijk behoefde, voor de poort staan.

Jonker G o d e r t bedacht zich een oogenblik, of hij, met geweld de gracht overzwemmende, zich van zijn vaderlijk erfgoed bemagtigen, of voor ditmaal heen gaan zoude, dewijl het toch avond was, en hij den volgenden morgen weder konde komen. Hij deed het laatste; want de grijze rentmeester, die hem altijd zoo lief had gehad, zoude hem nu ook wel niet verstoten.

Deze herkende hem aan een moeder-teeken op zijne borst. Hij kleedde hem, en liet hem des nachts in zijn eerebed slapen, en was blijde, dat het rijk der zusteren een eind genomen had, en de edelman zelf opgedaagd was, hoe onaanzienlijk dan ook gekleed, hoe ruw dan ook van uitzigt; want hij wist, al was er geen als edelman gekleedde jonker bij hem, dat hij echter den edelsten telg van het adellijke geslacht onder zijn nederig dak herbergde.

De volgende morgen daagde naauwelijks, of de rentmeester begaf zich met zijnen heer naar het prachtig kasteel. Zij eischen nogmaals toelating; maar te vergeefs! »'t Is niets" zeide de jonker »ik heb wel andere waters doorzwemmen, en rotsen beklommen die tegen gindsche sterkte slechts een schapenschuur zijn." Met een begeef hij zich te water, en eer iemand het verziet, is hij beneden in het huis.

Daar staat hij nu tegenover het zusterenpaar; hij ziet hunne woede, en zelf in toorn ontstoken, neemt hij haar bij den arm, en gelijk zij hem het huis geweigerd hadden, voert hij haar thans ter deure uit.

Toen bleef het kasteel voor ieder open, en zijne vrienden en magen, alle kwamen tot hem, en menigmaal heeft hij van zijne lotgevallen het navolgende verhaal gedaan.

Na eenen langen moeijelijken togt was het schip op de terugreis op eene klip aan de kust van Afrika gestooten, en in weinig oogenblikken gezonken. Slechts hij had zich door zijne zwemkunst gered, en had eenig hout van het wrak gevonden, op hetwelk hij voortdrijvende, ten laatste aan de kust van een woest eiland aangeland was.

Hier had hem de honger in een woud gedreven, om daar eenig fruit of wild te zoeken. Niets dan zijn zwaard dat aan zijn heup hing, had hij kunnen redden. Maar daar rondzwervende, hoort hij een vreeslijk gebrul, en toeschietende, ziet hij eene leeuw met eenen ratelslang van reusachtige grootte, in een woedend gevecht. Dit dier had den leeuw reeds omsingeld, reeds drong het hem naar eenen nabijstaanden boom, om hem daar te verpletteren. Dat ziet de Jonker. Ijlings toeschieten en zich over het lot van den Leeuw ontfermen, is het werk van een oogenblik. Hij houwt met zijn zwaard den slang in tweëen, en de leeuw, zoo onverwachts en edelmoedig gered, zinkt aan de voeten van zijnen redder neder. Van dat oogenblik af volgt hij den jonger als een hond; gaat met hem jagen; slaapt aan zijne zijde; deelt iedere prooi met hem, verdedigt hem, en is zijn bestendige gids en geleidsman.

Zoo leven zij jaren te zamen onder wilde dieren. Maar de leeuw verlaat den Jonker niet. Het zeldzaamste voorbeeld der grootste trouw wordt hier van de zijde van dit wilde dier aan een mensch bewezen.

Eindelijk echter komt de zucht naar het Vaderland, die ingeboren trek van elk sterveling, in het hart van Jonker G o d e r t wederom op. Een schip zeilt voorbij; een sein van vuur en rook doet het de kust naderen; een boot wordt uitgezet. De Jonker deelt zijn lot mede, en vraagt plaats voor zich en zijn' leeuw. Dit laatste wordt hem geweigerd. Doch hij wil niet zonder zijn edel dier reizen. Hij laat het schip varen. Nog twee jaren duurt het; daar ziet hij weder een ander schip. Het zijn Nederlanders.

Ook zij willen den leeuw niet mede nemen. Nu besluit de edelman, door heimwee vermand, het dier te verlaten. Maar de leeuw ziet als een radelooze zijnen vriend vertrekken. Het dier brult, wil te water, slaat zijne pooten in den grond, en is als wanhopig. De schippers worden door het geweld van den edelen leeuw, eer nog huiveriger dan genegener gemaakt om het dier tot zich te nemen. De jonker werkt als matroos, en keert zoo naar het vaderland terug. In Amsterdam aangekomen, spoedt hij zich voort. De honger neep hem. Een enkel twee stuivers-brood steelt hij, en begeeft zich daar mede op weg.

Hoe hij ontvangen werd, weten wij. Nimmer konde hij zijnen edelen leeuw vergeten. Den bakker bragt hij naderhand een dukaat. Hij zelf heeft zijn karakter behouden, en in het midden des dorps geleefd als een der beminnelijkste menschen. Zijne kist is nog in een groot gewelfd graf, waar de schoolleeraar zelf haar gezien had. Zij is reusachtig van grootte. Zijn zwaard ligt aan zijne zijde. Zoo verhaalde men hier de gebeurtenis als uit eenen mond en met weinige verandering. Wat er waar van is, weten wij niet. Genoeg, zij gaat vele legenden in poëtische waarde te boven, en mag met diegenen. die hier en daar nog schuilen, vroeg of laat nog wel een dichter vinden, die haar op een of andere wijze tot eene schoone romance bewerkt.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.